

Horváth Richárd:

„Nehéz” jót tenni

Hét kislány és kisleány ül az esperes bácsi előtt, komoly csendben. Csak néha izeg-mozog egyik-másik és néz lopva ki egy-egy pillanatra az ablakon keresztül az utcára, hogy megint figyelmesen rátapassza szemét és fülét a hallottakra.

Köztük van Edike is, a jegyző kislánya. Karikára kinyílt szemében a lélek csodálkozó ámulata lobog. Teste meg nem moccan, kicsi öklét néha megszorítja öntudatlanul a másik kezével.

Mert nagyon fontos dolog történik itten: első áldozásra készülnek és ilyenkor a lélek olyan, mint a hófehér, gyenge virágszirom. Amit most ráírnak, az rajta is marad, az virág lesz, illatos, üde virág, hamvas virág, szépség és csillogás, és mint a nap tűzében megringó harmatcsepp, úgy tündöklő vissza az Isten képét.

Nekik még a szó azt mondja, amit jelent; ők még hisznek, az áhitat tiszta hitével, ami aztán a szíven, mint kicsi-kis ezüstös harangocskák, csengibongja a boldogság kéklő dalát.

Most éppen a jótétről folyik a tanítás. Hogy milyen szép az: segíteni másnak, segíteni máson, segíteni önzetlennel, úgy, hogy csak a Jézuska lássa, honnan is jött a segítség, az emberek ne lássák, mert akkor már az ő csodálkozásukba felszívódik a jótettünk érdeme, és nem jut el teljesen, nem jut el hiánytalanul a Jézuska kezébe, aki pedig várja, aranyló mosolyával várja, hogy átalakítsa szépséggé, örömmé, békévé, és így adja vissza, így borítsa rá nyugtalankodó lelkünkre, vágyódó szívünkre és sebes életünkre...

*

Edike hazaér, ledobja a kabátját és csillogó szemmel fut be a konyhába: Édesanya, az esperes bácsi ma a jótétről beszélt. Mondd, édesanya, te is magyarázd meg, hogy mi is az a jótett? Tényleg olyan jó az?

És megindul a beszélgetés, most már nem olyan komoly, szigorú csendben, nem is olyan messzeségben, nem is olyan magasan, mint az esperes bácsinál, arról, hogy az ilyen kislány hogyan is tud jót cselekedni, az ő életének kicsi határai között...

*

Másnap délután hirtelen felpattan a szoba ajtaja és beomlik rajta Edike: Édesanya, jaj, édesanya, csak most az egyszer segíts még rajtam! Nézd, kösd be gyorsan, édesanya, édesanya, csak most, csak most még, segíts hamar rajtam — szaladt ijedt döbbenetben rápillantó édesanyjához.

A keze csupa vér, a ruhája csupa vér, bevágta a kezét, az egyik ujjhegyét majdnem egészen levágta. A szeme könnyben és ijedségben úszik, szája sírásra görbül, de nem sír, vigyáz nagyon, hogy ne sírjon, csak szipog a félelemtől.

Jaj, mi történt, mit csináltál, kislányom, mondd meg szépen, no, szólj hát, mondd meg — ugrik az édesanyja, hogy segítsen, de Edike nem szól többet. Csak áll és türi hősiesen, míg édesanyja bekötözi a sebet.

Aztán egy kicsit még faggatja, de a kisgyerek nem szól semmit sem. Az édesanya mintha megérezné, hogy itt most valami történik, meg kintről is szólítják, s így Edike megszabadul a felelettől.

Pár óra múlva ijedten robban be a leány: Nagyságos asszony, mi történt? A fűszekámban véres a fejsze, véres a tönk, amin a fát aprítani szoktuk és véresek a fák...

...Edike! Edike!... Te voltál a fűszekámban? Igen, édesanya.

És mit csináltál, mit kerestél te ott? És miért nem mondtad az előbb, hogy hol voltál és mit csináltál?

Most már eltörök a mécses...

Édesanyám... én... hm... én... hh... csak jót akartam tenni... h... gyújtást akartam vágni a Klárinak... hh... és nem akartam megmondani... hh... mert akkor a Jézuska... h... ezt nem írja bele a nagy könyvbe...

*

De igen, Edike...

Ezt az egyet az angyalkák, kivételesen, aranybetűkkel írták bele ott fent a te kicsi életed örök könyvébe...

Dr. Előd Marcel:

A guadalupeni Madonnánál

Közel tíz éve annak, hogy *Mexikóban* jártam; az egyházüldözés idején.

Indián vér és spanyol tűz keveredik ezen a szenvedélyes földön; vulkánok és délszaki kaktuszerdők váltakoznak exotikus kávé-, kakaó- és cukornádültetvényekkel, szegényes vályogviskók, aranyban gazdag, gyönyörű stílusú templomokkal.

Az is furcsa ellentét, hogy egy 3500 méter magas, romboló vulkán neve: „Az alvó asszony”. Egyébként felejthetetlenül szép látvány a fővárosból, — Mexikó Cityből nézve. A nyugalom és a csend elérhetetlen hona, a magasságok fényküllős ragyogó birodalma. — Mintha csak a Béke Angyala, aki úgy látszik végleg eltávozott erről a forradalmas földről, erre a hegyesúcsra hullatta volna habfehér, égi palástját, feledtető hófátyolt borítva a háborgó múltú és jelenű, vadregényes országra.

Mikor az Egyesült Államokból jövet *Cortez* birodalmába léptem, az elnémult harangok, a rombadöntött templomok és oltárok szomorú világába kerültem. A kifosztott, megrongált katedrálisokban polgári ruhában, szakállasan-bajuszosan gyóntattak a tisztelendő atyák, egyházi ruhát utcán egyáltalában nem hordhattak, halottat nem kísérhettek, harang — ahol még megmaradt — csak egy percig szólhatott. Átlagosan százezer lélekre egy pap jutott, ami eleve kizárta az eredményes lelkipásztorkodást. De azért a *hitélet* csodálatosan élénk volt. A templomok mindenütt telve hívekkel. Jártam a nap különböző óráiban, igen sok templomban, szerte Mexikóban (Monterreytől, Mexikó Cityn, Cuernavacan és Guadalupen át Vera Cruzig) és mindenütt imádkozó híveket találtam. Nemcsak a nép egyszerű gyermekeit

és nemcsak nőket. Sokkal buzgóbban és áhítatosabban imádkoztak, mint egyebűit, ahol szabad. Az államhatalom nem üldözte kifejezetten a vallást, de az Egyház kezéből minden hatalmat és anyagi erőforrást kivett, arra számítva, hogy ez alá fogja ásni a hitéletet is. Ezt a hatást azonban sehohsem tapasztaltam. És a templomokat, amelyeket az első terror-hullám idején a csöcelék kifosztott és megrongált, kezdték gondosan tatarozni, helyreállítani, mint mondták „idegenforgalmi“ szempontokból, ami részben ürügy volt, de annyiban elhíhet, amennyiben Mexikó egyik fő jövedelmi forrása az amerikai turisztika révén beözönlő dollár.

És ezalatt a főváros főtemplomában, a *Megbocsájtás Oltárának* lépcsőin, egymást váltva éjjel-nappal, ott térdeltek a megbántott, megalázott római Egyház papjai, magukba mélyedve, imába merülten... „*Atyám, bocsásd meg nekik: mert nem tudják mit cselekszenek.*“ A kereszrefeszített Megbocsájtásnak ez az örökség, isteni gesztusa hatalmasabb fegyver minden külső ellenállásnál! Az üldözött Egyház megdönthetetlen lelki hatalmának tündöklő pajzsa, égi mentsvára.

Guadalupe... A legenda szerint 1531-ben a pásztorok egyikének, akik örök kapcsolatba kerültek már minden biblikus történéssel, *Juan Diegonak*, ebben a főváros közelében fekvő kis faluban megjelent a *Boldogságos Szűz* és azt az óhaját nyilvánította, hogy a jelenés helyére templomot építsenek. Juan elfutott a püspökhöz, akit *Zumarraganak* hívtak, ő azonban nem adott hitelt a pásztorfiú szavainak. Másnap újra megjelent a Boldogságos Szűz és meghagyta a fiúnak, hogy bizonyágtételül szedjen rózsákat egy kopár szikla tövében, ahol még sohasem nyílt virág. Diego a rózsákat meg is találta és szötte váll-takarójába szedve azokat, a püspökhöz vitte. És amikor a püspök elé akarta hinteni a halomnyi, illatos rózsát, helyettük a Szűz Anya remekbe festett képe bontakozott ki a püspök ámuló szeme előtt, a válltakaró gyapjúszövetére varázsolva...

Én közelről láttam a gondosan őrzött, csodás képet. Ihletett, művészi alkotás. És vajjon ki kételkednék a művészi ihlet isteni eredetében?!

Kétszáz év múlva a Szentszék hitelesnek ismerte el a csodát és azóta *Guadalupe* és *Madonnája*, a *Nuestra Señora de Guadalupe*, latin Amerika egyik legjelentősebb kegyhelye.

...Már régen elhagytam *Mexikó* csodálatos földjét és *Kubán* át visszatértem a madáchi falanszter, a bábeli felhőkarcolók világába, *New-Yorkba*, ahol minden csak a technika, ahol annyit törődnek a rekordokkal, a magasságokkal és mélységekkel és oly keveset a lélekkel, annak magasságaival és mélységeivel... Vallásilag majdnem általános a közöny, egy kis hányada az embereknek különböző, részben fantasztikus, új szektákban tévutakon keresi a legnagyobb kérdésekre a megnyugtató választ. Éreztem, hogy ez a város sohasem

lehetne „az én városom“, sohasem lehet a szív, az érzelmek emberének igazi otthona. Gondolatokba merültem jártam a nevyorki tengerparton, a down-townban és elnéztem a messzi Mexikó felé...

És eszembe jutott a guadalupai bazilika csodája. Eszembe jutott a vezekelve, térden csúszó ájtatos tömeg, mely kezében égő gyertyákkal, hódolva járul a csodás *Mária-kép* elé. A Madonna elé, Akit a Mennyek Királynéjává emelt a Szépség, az Anyaság és a Fájdalom. Lángoló gyertyákkal és lángoló hittel lüktet, hullámszik előre, a bazilika gyönyörű hajóinak márványán a tömeg. Egyre közelebb, közelebb a Képhez...

Az arcokon a csodalátás szent révülete reszket. A gyermekek szemében a betlehemi csillag ragyogása. A szószéken lila fényben a püspök. Zengzetes spanyol nyelven hirdeti az evangéliumi boldogság ígeit:

„*Bienaventurados los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios!*“ Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent!

Éreztem, hogy nem némultak el a mexikói harangok! Az a harang, mely Isten szava, tovább cseng-bong, kondul és zúg a hívek lelkében. És visszhangja verődik megannyi hitetlen lélekben, hogy a hit hőforrásait fakassza a köszívekből és új tüzeket gyújtson bennük is, az Örökimádás oltárán...

Lelkesítő és megnyugtató volt ez a látvány, a vízió elményének emlékezete, a csoda ihletésének közelsége. Lelkesítő, mint minden tömegmozdulás, amelyet tiszta, eszmei célok vezetnek és megnyugtató, mert megerősített abban a meggyőződésben, hogy túl Isten-tagadáson, vallás- és egyházüldözésen, mindenfajta erőszak régi s új eszközein túl, egyaránt, mindenütt és mindenkoron győz és győzedelmeskedni fog: *az áhitat, az ima és a hit!*

Falbrecht Alice:

Lelki levelek

(6)

Kedves Barátom!

Ha nyomorultnak érzi magát, gondoljon arra, hogy én még gyengébb és szerencsétlenebb vagyok és az, hogy én magának támasz és vigasz lehetek, hogy van mit adnom magának, nekem jó érzés, és ezt a jó érzést adja maga nekem.

Az életnek is van illúziója és a halálnak is van illúziója. Az élet illúziója csalfa és múlandó. De a halál illúziójában van az igazság.

A rossz lelkiismeret rosszabb, mint más szenvedések elviselése. Az élet mélységes rejtélyeit azért kutatjuk, hogy a magunk kis életét rendben tudjuk tartani és a magunk nehézségeit el tudjuk viselni.

Azt kérde tőlem, hogy én milyenek képzelem el a mennyországot és a poklot? Elmondom az *egyéni* elképzelésemet: mindenkinek a saját vágyai fognak teljesülni. Amit önmaga kiprodukált.